

Mevrouw Macbeth (****)

Mevrouw Macbeth door Maatschappij Discordia.

Foto Bert Nienhuis

Theater.

Van, met en door Annette Kouwenhoven, Miranda Prein, Maureen Teeuwen en Jan Joris Lamers. 1/10, Frascati, Amsterdam. Tournee t/m 12/1.

Humor, inhoud en poëzie komen samen in wat altijd een ode is aan het theater, dit keer nog van een ontroerende coda voorzien. Een mooi zevende deel van een theaterreeks die uitgaat van het vrouwelijk perspectief.

KARIN VERAART

Hoe heet ze eigenlijk? Noemde ooit iemand Lady Macbeth bij haar voornaam? De drie actrices kijken elkaar aan en proberen eens wat. Hillary. Angela. Indira? Namen die passen bij doortastende dames, zoals Lady Macbeth er ook een is. In deel 7 van hun theaterreeks die uitgaat van het vrouwelijk perspectief, komen de makers van Maatschappij Discordia dit jaar aan de hand van een van Shakespeares meest ambitieuze vrouwelijke personages uit bij het thema macht.

Met een dergelijk begin zou je een stuk kunnen verwachten over ongelijke betaling, imago problemen, moeilijke kleding, en klootzakken van tegenstanders met de voornaam Donald, maar Mevrouw Macbeth is subtieler dan dat. Al snel gaan Annette

Kouwenhoven, Miranda Prein en Maureen Teeuwen over tot de heksenscène en spelen ze vervolgens gedrieën sleutelscènes uit Macbeth, waarbij ze om beurten de rol van de krachtvolle Lady op zich nemen. Met hier een Schots rokje en daar een wat morsige broek, komen ook Macbeth zelf en zijn vriend Banquo aan de beurt, de een met de nodige twijfel behept, de ander nog enigszins naïef. Met verve trekken ze de toeschouwers het verhaal in, zo begeistert dat die helemaal merken dat er bij een groots aangekondigd banket eigenlijk maar een paar genodigden aanzitten.

Al met al levert dat dan in eerste instantie een heel fijn wederhoren van Shakespeares tekst op - een bijna proeven van woorden, waarbij de actrices geleidelijk aan hardop de betekenis bevragen, de context bekijken, alternatieven aandragen en op een heldere en tegelijk onnadrukkelijke manier de actualiteit naar voren halen, zonder tot dwingende conclusies te willen komen.

Hiermee past deel 7 van de inmiddels geliefde Weiblicher Akt mooi in de reeks, waarin eerder heldinnen als Lokaste en de Brontë-zusters voorgingen: oersterke tekst, droogkomische intermezzo's, eventueel een korte opkomst van Jan Joris Lamers en natuurlijk het het nodige Discordiaanse gerommel in, voor en achter de coulissen. Humor, inhoud en poëzie komen samen in wat altijd een ode is aan het theater, dit keer nog voorzien van een ontroerende coda in de vorm van het gedicht Theaterimpressies, van die heldin die hier nog niet eerder ter sprake kwam: Wisława Szymborska.